

Qüestions d'estat

written by Sebastià Sardiné | 8 de desembre de 2020

L'estratègia, per definició, és l'art de projectar i dirigir operacions/accions ben estudiades, encaminades a aconseguir una finalitat concreta: en el nostre cas, la República catalana independent. La tàctica –acció conceptual– és el conjunt de regles i procediments –mètode i operacions polítiques– per a aconseguir el fi de l'estratègia. El processisme és un mecanisme adreçat a desvirtuar i devaluar l'estratègia, torpedinant o impeding que les tàctiques triomfin o tinguin l'abast desitjat. El processisme, de manera directa, indirecta o imbuïda, coordinadament amb l'oligarquia dominant, és un anar allargant el procés per a impedir la consecució de l'objectiu –anem pel quart any post 1/10/17–. Tenir parlamentaris a Madrid no és garantia de res, i de poc o res serveixen a les legítimes aspiracions del poble català, segades votació rere votació. Conscients que la independència no l'autoritzaran, tampoc el referèndum, d'aquí la promesa, que no l'obligació, de complir els programes electorals, no havent-se regulat cap estructura reglamentada que sancioni el no compliment de programes, ni els resultats de les consultes, ni de referèndums, sempre legals, si el poble, titular de tots els drets polítics, els vol exercir.

Els actuals partits polítics, tots, són conscients que el poder el té Madrid, gestionat per la casta política i oligarca de sempre. La Generalitat és “una estructura de Estado”. El TS, tot i tenir la Generalitat competències en presons, ha resolt revocar el Tercer Grau als presos. Les lleis emanades del nostre Parlament, la nostra política, si contradiu el pensament de l'Estat, ens és revocada. Ballem com marionetes al so que toquen, patint-ne les conseqüències. Som terra i província conquerida, amb un sobrenom vuit de contingut, dit *autonomia*, adés *mancomunitat*, o *república federal*. Ens peguen per votar, ens dissolen pel 155, ens empresonen per un relat

de rebel·lió, ens convoquen eleccions o ens suspenen el M.H. president. Compte amb el soroll de sabres, cartes d'exmilitars al rei de les Espanyes, embravits després d'imposar a la CE-78 la redacció de l'article 2, i d'atorgar als militars, article 8, la legitimitat de garantir la unitat del regne. "Todo el mundo al suelo" el 1981 (excarcerats sense massa problemes); el 2020: "Hay que cargarse a 26 millones...y a la ANC". Res, no passa res, només l'obertura d'una investigació per la fiscalia com a tota resposta, i la notificació d'una sentència del TS, revocant el tercer grau. Mala estratègia i mala tàctica la nostra. O és la que se cercava? No veig que cap líder català s'aixequi i digui prou per canviar el paradigma.

Deixem estar el "desideratum" i tornem a la realitat. Els acords o preacords electorals dels actuals partits, seran pura declaració d'intencions, lletra sense solfa, ni partitura, ni orquestra que la interpreti. Llegim sempre la mateixa plana, com ens diu en Llach, i no hi haurà cap gest desmesurat, com clama el poeta i el poble, per a alliberar presos i exiliats. El poble, bona gent, seguirà votant els polítics que els partits promocionin, i la resta de la llista electoral, salvada alguna excepció, està farcida amb gent sense cap experiència de gestió efectiva de problemes socials o econòmics. Impera, generalment, l'ascens en l'escalafó, en contraprestació a no sabem què.

Per molt que prometin els programes, tots estan condicionats a la dotació pressupostaria de l'Estat, i aquest ens assigna el que vol, i ens el paga quan vol, fent-nos patir, pidolant les engrunes de la riquesa que produïm, generant dèficit fiscal i d'infraestructures, així com desinversió, desequilibri interregional o imposada solidaritat. La solidaritat perquè sigui tal ha de reunir tres condicions: Ha de ser voluntària; prèviament quantificada –no anar més enllà del 3% del PIB regional (actualment és entre el 8-10%)–; i, finalment, la solidaritat ha d'estar acotada en el temps. Podem ser solidaris amb l'Estat, però no eternament. Mai, però, s'han

complert aquests principis.

Diguin el que diguin els programes, prometin el que prometin, els partits, estant tots condicionats al sistema de la metròpoli, i al poder que allà hi radica. Mentre siguem súbdits-dependents, mentre tinguem partits amb interessos propis, estarem sempre condicionats al poder i aquest no el té la Generalitat, sinó el sistema de castes oligàrquiques de la qual en formen part tots els poders de l'Estat. La Covid-19 provocarà un canvi de paradigma. Si no ens volen tornar a enganyar, és l'oportunitat per a planificar les estratègies i les tàctiques per fer efectiva la República catalana.

Catalunya és on és per la gestió dels polítics professionals, que ens han portat on som. El presos polítics i exiliats no han de tenir cap altre paper que el de patidors de les conseqüències d'un sistema que ells mateixos no varen saber gestionar bé, per la immensa pressió del poder real de l'Estat, i per no haver fet cas el govern a allò que el poble va manar-los fer. Tot i això, el poble (suma d'AMI, més Assemblea de Càrrecs Electes (ACE), més Òmnium, més ANC, més els votants 1-0/2017), ha d'assumir la responsabilitat d'acabar, com més aviat possible, amb aquesta injusta realitat, fent efectiva la DUI, alliberant-los. Si l'Estat, amo i senyor del poder, gestiona mecanismes indirectes d'alliberament de presos (indult, amnistia, reforma C.P...), benvinguts siguin. Si això succeeix, ens ho farà pagar car. Em temo, que el preu ocult no serà altre que el de seguir gestionant el processisme, amb els vells polítics professionals de sempre, abeurant a partits unionistes embrionaris, a l'espera d'activar-los, quan els convingui.

El judici sobre els atemptats del 17 d'agost del 2017, ofereix noves vies d'investigació que sembla que es torpedinin. És mort Es-Satty? Hi havia més gent implicada? Ho sabia el CNI? Protegeix algú l'Estat? Es protegeix ell mateix mitjançant el poder judicial? Hi ha el *Deep State* nacional o internacional al darrere? El judici no s'ha acabat. No hi ha sentència. Cal

esperar, però cal esperar poc, vist que, a l'engròs del que va passar ja està dit i reproduït mil vegades. El que no està escrit, sinó ocult o per esbombar, és el que no diu la instrucció, i el que no es deixa que s'investigui durant la vista. Això podrà solucionar-ho o no la sentència, o l'apel·lació a instàncies superiors, vist que està en joc la qüestionada credibilitat de les relacions i l'intercanvi d'informació entre CNI i Policia Nacional per una banda i Guàrdia Civil i Mossos per l'altra; i els interessos de CNI-Estat-exèrcit, vist que dins els cossos de seguretat estatals, i en els Mossos, policia judicial-dependent, hi han capelletes, faccions, infiltrats, i ocults interessos que poden desacreditar els sistemes d'espionatge, jocs i contra jocs, que tot estat fa servir per a la consecució de les seves estratègies i tàctiques: aquí és mantenir la unitat del regne.

Als polítics que en surtin de les eleccions vinents forçades al Parlament de Catalunya només els demano que, si prometen, que compleixin, i si no poden o no volen complir l'ideari dels que vàrem guanyar l'1/0/17, que siguin honrats i no es presentin. Votaré a consciència, pensant en el país, no en un partit determinat, d'aquí que hagués volgut votar, un a un, a les persones que millor i més properament m'oferissin confiança. No podrà ser. Els polítics, per no haver volgut aprovar una llei electoral catalana d'acord amb democràcia directa i participativa, ens ho impedeixen, fent-se'm molt difícil de votar-los, també de votar a qui, directament o indirecta, col·labora amb els poders i interessos de l'Estat, incompatibles amb els interessos de Catalunya.